

ΑΧΙΛΛΕΑΣ
ΠΙΣΤΩΝΗΣ

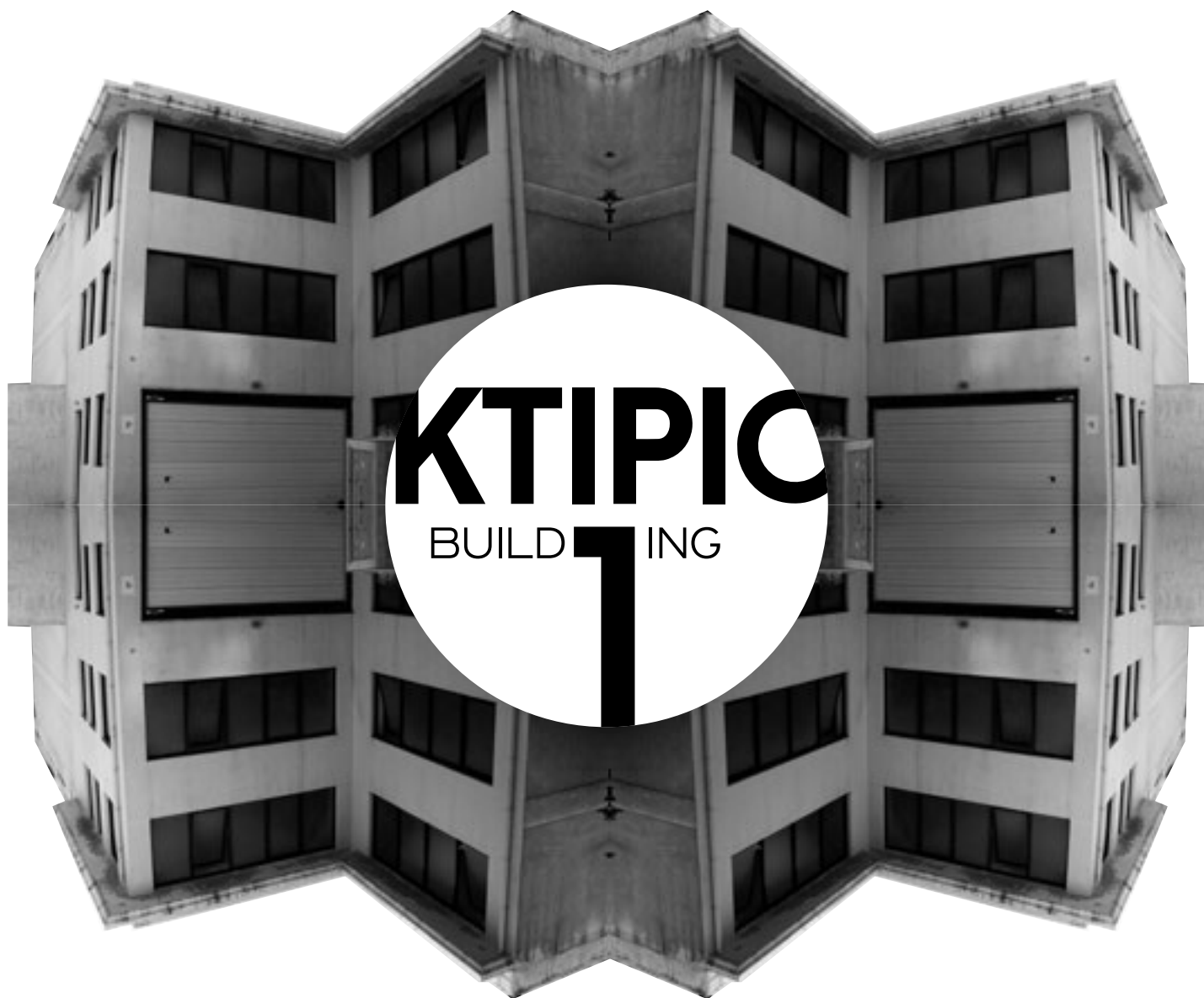
ACHILLEAS PISTONIS

ΒΑΣΙΛΗΣ
ΣΕΛΙΜΑΣ

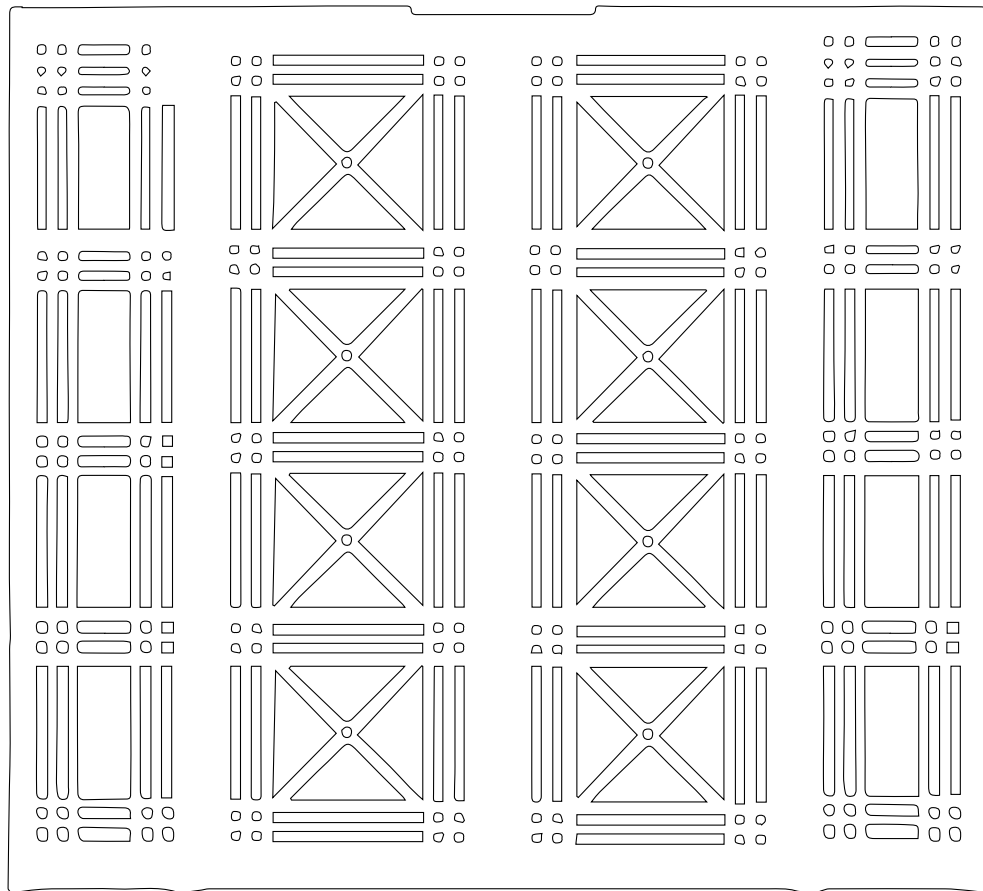
VASSILIS SELIMAS

ΑΝΤΩΝΗΣ
ΤΣΑΚΙΡΗΣ

ANTONIS TSAKIRIS

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ

ΑΧΙΛΛΕΑΣ
ΠΙΣΤΩΝΗΣ

ACHILLEAS PISTONIS

ΒΑΣΙΛΗΣ
ΣΕΛΙΜΑΣ

VASSILIS SELIMAS

ΑΝΤΩΝΗΣ
ΤΣΑΚΙΡΗΣ

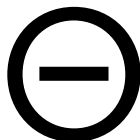
ANTONIS TSAKIRIS

Το ημερολόγιο της συγκατοίκησης στο Κτίριο 1

Γιώργος Ν. Βογιατζόγλου

α μπορούσα να πω και να γράψω πολλά γι' αυτό το εγχείρημα στο Κτίριο 1, που για μένα είναι τόσο σημαντικό όσο και η Πινακοθήκη Γ. Βογιατζόγλου στη Νέα Ιωνία.

Πρόθεσή μου εξ αρχής, από το 2012, όταν άρχισε η διαδικασία για τη δημιουργία της Πινακοθήκης Γ. Βογιατζόγλου, ήταν η δημιουργία ενός παράλληλου ζωντανού χώρου, έχοντας σαν πρότυπο το ατελιέ της Καλλιθέας, με τους Φασιανό - Σπεράντζα - Στεφάνου, τη δεκαετία του '50 και την από κοινού δημιουργική ελευθερία και συγκατοίκηση.

Είχα γνωριστεί μέσω Facebook, με τον Αντώνη Τσακίρη. Μου άρεσε και η ευγένεια και η ζωγραφική του. Με σύστησε στον Αχιλλέα Πιστώνη και τον Βασίλη Σελιμά. Ένα βράδυ που συναντηθήκαμε, τους άκουσα να μιλούν ο καθένας με τον τρόπο του, για την ανάγκη ενός χώρου που θα μπορούσαν να δουλέψουν, εκτός σπιτιού και χωρίς την αγωνία της καθημερινότητας.

Ενός χώρου μεγάλου που μπορείς -«να δεις το έργο από απόσταση», που μπορείς -«να ανακατέψεις τα λάδια και να μη φοβάσαι να στάξεις στο πάτωμα», που μπορείς -«να ακούς μουσική δυνατά χωρίς να ενοχλούνται οι γείτονες». Έτσι, χωρίς πολλά-πολλά, εκείνο το βράδυ πρότεινα στους τρεις καλλιτέχνες να χρησιμοποιήσουν τον 2ο όροφο του βιομηχανικού κτιρίου δίπλα στην Πινακοθήκη.

Η πρόταση έγινε επί τόπου δεκτή και ξεκίνησαν οι διαδικασίες. Τα παιδιά ήρθαν να δουν το χώρο· τους άρεσε. Μερικές επισκευές, οι απαραίτητες προσθήκες, τα 350 τετ. μέτρα χωρίστηκαν δια τρία, ο καθένας επέλεξε τη μεριά του, μεταφέρθηκαν πάγκοι και καναπέδες που χρησίμεψαν σαν διαχωριστικά και ξεκινήσαμε.

Οι τρεις δημιουργοί εργάστηκαν για μια κοινή έκθεση που προέκυψε από την ελεύθερη διαδικασία και την ενδόμυχη προσπάθεια. Όλα τα έργα της διετίας θα παρουσιαστούν στην Πινακοθήκη μας για τρεις μήνες και το Κτίριο 1 θα είναι επισκέψιμο στη διάρκεια της έκθεσης. Από τη διετία που ζήσαμε, σταδιακά - από το καλοκαίρι του '12 ως το Δεκέμβριο του '14, με καλές και δύσκολες στιγμές, - αυτό που κρατάω είναι το αποτέλεσμα:

Μια σπουδαία έκθεση με τρεις σημαντικούς ζωγράφους που είχα την τύχη να γίνουν φίλοι μου, να κουβεντιάσω μαζί τους, να μάθω πράγματα, να αντιληφθώ τι σημαίνει να είναι κανείς καλλιτέχνης. Σ' αυτό το ατελιέ των 3, είχα την πρόθεση να είμαι ο 4ος καλλιτέχνης. Έτσι το αισθάνθηκα. Θεώρησα ότι είχα τις δυνατότητες. Σαν τον ήρωα από το «Άγνωστο Αριστούργημα» του Μπαλζάκ. Ήθελα να ζω μαζί τους, να παρευρίσκομαι σε κάθε καλή στιγμή για να θριαμβολογήσω μαζί τους ή να τους παρηγορήσω όταν δεν τους «έβγαινε». Ήθελα να παρασυρθώ από την ορμή τους και να γίνω ζωγράφος, και μπορεί να ζωγράφιζα αν δεν αντιλαμβανόμουν τη μοναχικότητα του καλλιτέχνη, το κλείσιμο, την εσωστρέφεια, την απομόνωση μέχρι να ολοκληρωθεί κάτι. Γιατί σ' αυτή τη συγκατοίκηση οι τρεις ζωγράφοι και φίλοι ζωγράφιζαν ο καθένας μόνος του, προφυλαγμένοι από άορατους τοίχους που οι ίδιοι σήκωναν και κατέβαζαν. Ακόμα και η διαφορετική μουσική δεν διαπερνούσε τα όρια του ζωτικού χώρου του καθενός κι ας ακούγονταν παράλληλα.

Ο Αχιλλέας, ο Βασίλης κι ο Αντώνης αν και τρεις, έδρασαν σαν ένα σώμα.
Κι έτσι ακριβώς τους αισθάνθηκα και εγώ.
Τους αγάπησα και τους στήριξα ισότιμα.
Το ίδιοι κι αυτοί.

*Δεκέμβριος 2014
Γιώργος Ν. Βογιατζόγλου*

Μαζί (Μέρος Α')

Ελένη Κυπραίου

Γνώρισα τους τρεις καλλιτέχνες, τον Αχιλλέα Πιστώνη, τον Βασίλη Σελιμά και τον Αντώνη Τσακίρη πριν δύο χρόνια, στα εγκαίνια ενός χώρου απ' όπου είχαν μόλις αποχωρήσει, συναισθηματικά τουλάχιστον. Το πρακτικό μέρος της ανεξαρτητοποίησής τους ήρθε τέσσερις μήνες αργότερα, το έζησα από κοντά και δεν ήταν εύκολο. Είχα ήδη ακούσει πολύ θερμά σχόλια για τις ατομικές τους εκθέσεις και μου έδωσαν την εντύπωση ότι ο καθένας τους χωριστά αλλά και οι τρεις μαζί ήταν «εντάξει». Πολύ αργότερα αντιλήφθηκα -κι αφού τους γνώρισα σε βάθος- πως η πρώτη εντύπωση που μου άφησαν ήταν και η σωστή. Ο χαρακτήρας τους, σαν τη ζωγραφική τους:

- Εσωστρεφής, σιωπηλός και διεισδυτικός ο Πιστώνης,
- Εσωστρεφής, σιωπηλός και διεισδυτικός ο Σελιμάς,
- Εσωστρεφής, σιωπηλός και διεισδυτικός ο Τσακίρης.

Με διαφορετικό λεξιλόγιο και προσέγγιση όμως.

Η καθημερινότητα στο Κτίριο 1 της Ελευθερίου Βενιζέλου και οι κουβέντες μας μήνες μετά, υπέδειξαν και το χαρακτήρα της συστέγασης: Συν-βίωσαν, Συν-κατοίκησαν, Συν-ζωγράρισαν.

Σε οποιοδήποτε λεξικό ελληνικής γλώσσας κι αν κοιτάξουμε θα συναντήσουμε τα δυο πρώτα λήμματα. Πρόκειται για δυο σύνθετες λέξεις που προσδιορίζουν «την από κοινού και αρμονική εγκατάσταση δυο ή περισσότερων ατόμων στον ίδιο χώρο». Τι γίνεται όμως με την συν-ζωγραφική;. Η συν-ζωγραφική δεν υπάρχει πουθενά· γιατί δεν προσδιορίζει, δεν προσδιορίζεται, δεν είναι σύνθετο ουσιαστικό, δεν επιδέχεται κανενός είδους πρόθεση. Ούτε αυτό-ζωγραφική, ούτε προ-ζωγραφική, ούτε μετα-ζωγραφική. Η ζωγραφική είναι αυτούσια, αυτόνομη, μοναχική. Και σαν λέξη και σαν έννοια και η ιστορία μέχρι τώρα έχει αποδείξει ότι η συστέγαση καλλιτεχνών σημαίνει συνέργεια, σημαίνει εργαστήριο ανωνύμων κάτω από τις οδηγίες του Δάσκαλου. Δηλαδή μια κοινότητα.

Τρανταχτό παράδειγμα ο Ρούμπενς¹ που στο εργαστήριό του, με τη βοήθεια των μαθητών του, ζωγράφισε περίπου 2.500 πίνακες. Στην Αναγέννηση επίσης, ατελιέ πολλών ατόμων εκπροσωπούσαν ένα κόσμο που συμπράττει για ένα σκοπό: το Θείο, για παράδειγμα. Κατά τον δέκατο ένατο αιώνα, για οικονομικούς λόγους, οι καλλιτέχνες μοιράστηκαν χώρο, μοντέλα και κοινές συνθήκες αλλά δεν συν-βίωσαν. Η σύμπνοια μιας πολιτικής ντιρεκτίβας, όπως στο κίνημα των Κονστρουκτιβιστών το 1913-1930² φέρει συγκλονιστικά δείγματα «κοινής» γραφής. Σύγχρονοι εικαστικοί³ συνυπέγραψαν «από κοινού» έργα, ζευγάρια⁴ έγιναν διάσημα όμως, ο πειραματισμός στην τέχνη πάντα γίνεται από έναν. Τον έναν, τον μοναχικό, που η εμμονή του επιφέρει την βαθμιαία ή την επαναστατική αλλαγή στην τεχνοτροπία, στα εκφραστικά μέσα, στις χρωματιστές κηλίδες, τις οπτικές εντυπώσεις, στη φόρμα, στη μεταφορά αισθημάτων, κοινωνικών θεμάτων, προσωπικών αναζητήσεων, πολιτικών σχολίων, στο ανορθόδοξο, το σκωπτικό, το γοητευτικό, το σουρεαλιστικό, το εξπρεσιονιστικό. Αυτό που δημιουργεί ο κάθε ζωγράφος μόνος του ψάχνοντας, άσχετα με τη σχολή και το ρεύμα που ανήκει ή τον εντάσσουν ή του αποδίδεται.

Σχεδόν σε κάθε κείμενό μου αναφέρομαι στον Γκόμπριχ, στο συγκεκριμένο απόσπασμα, στη σελίδα 597, της έκδοσης του ΜΙΕΤ. «Δεν υπάρχει στ' αλήθεια Τέχνη. Υπάρχουν μόνο καλλιτέχνες - δηλαδή άντρες και γυναίκες που έχουν προικιστεί με το θαυμάσιο χάρισμα να ξέρουν πώς να ζυγιάζουν χρώματα και σχήματα ώστε να πετύχουν τη σωστή εντύπωση και ακόμα πιο σπάνια που η ακεραιότητα του χαρακτήρα τους δεν τους αφήνει να ικανοποιούνται με μισές λύσεις αλλά τους σπρώχνει να προτιμούν από την εύκολη εντύπωση και την επιπόλαιη επιτυχία, το μόχθο και την αγωνία που απαιτεί η τίμια δουλειά.»

Προσωπικά πιστεύω ότι οι καλλιτέχνες απορροφώνται από ένα άυλο πλαίσιο που τους συγκινεί και τους βασανίζει στο οποίο μεταβιβάζουν γνώσεις, μνήμες και ταλέντο. Κάτι επινοητικό και αιώνιο -έστω κι αν διαρκεί όσο οι ίδιοι, κάτι μοναδικό κι αν είναι αντιγραμμένο. Μόνος, μόνος, μόνος λοιπόν ο καλλιτέχνης αναπαράγει μέσα σ' αυτό το πλαίσιο που ονομάζεται τελάρο, χαρτί ή ξύλο, αυτό που θα περιέχει τον κόκκο αλήθειας που θα ανταμείψει το μόχθο και την αναζήτησή του.

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΠΡΩΗΝ ΓΚΑΡΑΖ

Πρωτοείδα το τριώροφο γκαράζ στο αδιέξοδο της Ελευθερίου Βενιζέλου στη Νέα Ιωνία την ημέρα που αρχισε η συνεργασία μου με την Πινακοθήκη Βογιατζόγλου. Τρελάθηκα... Αποτελούσε και αποτελεί το όνειρο κάθε επιμελητή. Άπλετος χώρος, 350 τετραγωνικά μέτρα ανά όροφο, μπετόν στους τοίχους, μπετόν στο πάτωμα που απενοχοποιεί κάθε είδους εικαστική πρόταση, κανένα χώρισμα, καμιά κολώνα, ωραίο πλάγιο φυσικό φως. Να ένας χώρος για σύγχρονα πρότζεκτ. «Και για εργαστήρια καλλιτεχνών», πρόσθεσε ο Γιώργος Βογιατζόγλου, κι εγώ σαν να μην το άκουσα.

Μέχρι να βρεθεί ο χαρακτήρας του Κτιρίου 1, κάναμε διάφορες προτάσεις και όνειρα μεταξύ μας για τη λειτουργία του: Θεατρικές παραστάσεις με κερκίδες για το κοινό, σύγχρονο χορό, εκπαιδευτικά προγράμματα και εικαστικό σχολείο για μαθητές του Δημοτικού. Ξάφνου, ήρθε η συνάντηση με τα «παιδιά» τον Οκτώβρη του 2012 και κούμπωσε.

Το γκαράζ μετονομάστηκε σε βιομηχανικό χώρο, έγιναν στο εσωτερικό του οι απαραίτητες προσθήκες και οι τρεις καλλιτέχνες σταδιακά μετακόμισαν. Ο καθένας επέλεξε το χώρο του, πάγκοι και καναπέδες χρησίμεψαν σαν άυλοι τοίχοι. Όταν άρχισαν να δουλεύουν κατάλαβα τι θα πει μη ανταγωνισμός και τά 'χασα γιατί και οι τρεις ανήκουν στην ίδια γενιά και οι τρεις έχουν τους ίδιους αποδέκτες και κοινό. Κι όμως με παρονομαστή τη ζωγραφική, η φίλια και ο αλληλοσεβασμός ενεργοποίησαν τη διαδικασία της δημιουργίας.

Ο Σελιμάς, ο Τσακίρης και ο Πιστώνης, προσδιόρισαν την προσωπική και εικαστική αυτονομία τους αυτόματα, στο χώρο που με τον καιρό έγινε οικείος, δικός τους που ξέφυγε απ' τα τελάρα κι ανέβηκε στους τοίχους αφήνοντας το προσωπικό δείγμα του καθένα τους: Χαρτιά, χαρτόνια, σχόλια, αφίσες, κομμάτια από σκηνικά, προσχέδια, το πνεύμα της Μ. να αιωρείται παντού, με προσωπικά σημειώματα, φωτογραφίες, μισοτελειωμένα έργα, βιβλία τέχνης, ο Βασίλης. Αφίσες από παλιότερες εκθέσεις του, την αυτοπροσωπογραφία του εφήμερα σχεδιασμένη στον τοίχο, ο Αντώνης. Στις δυο βιβλιοθήκες, κατάλογοι καλλιτεχνών, βιβλία για τον Βασον και μια χάρτινη μακέτα από αυγοθήκες, κάποιου τρομακτικού ανύπαρκτου ζώου. Σχεδόν τίποτα ο Αχιλλέας. Με τον καιρό ζωγράφισε στο πάτωμα μια γιγαντιαία κατσαρίδα, μέρος κάποιας μελλοντικής εγκατάστασης.

Τα παιδιά έζησαν και το κρύο και τη ζέστη. Έκαναν καλέσματα. Οργάνωσαν ένα σημαντικό μουσικό και εικαστικό event, νυχτερινή συναυλία εντός του ατελιέ με τη μυσταγωγική μουσική του Hior Chronik⁵. Έκαναν τρέλες, έκαναν παρέα, έκαναν κουβέντες. Δούλεψαν πολύ με στόχο την προγραμματισμένη έκθεσή τους.

Γιατί τελικός προορισμός αυτής της residency διάρκειας ήταν να παρουσιαστούν στην Πινακοθήκη Βογιατζόγλου τα έργα που παρήχθησαν σ' αυτή τη διετία και να προβληθεί η συνεργασία συλλέκτη-καλλιτεχνών. Προσωπικά τους παρακολούθησα όσο μου επιτρεπόταν κι όσο επέτρεψα στον εαυτό μου - από κοντά. Τους μαγνητοφώνησα να μιλάνε για την τέχνη, να διορθώνουν ο ένας τον άλλο, να αλληλοσυμπληρώνονται. Να είναι αυθεντικοί και ειλικρινείς. Ούτε μια φορά δεν με έκαναν να αμφιβάλλω για τις επιλογές μας ως προς το εγχείρημα Βογιατζόγλου.

Τα «παιδιά» αποδείχτηκαν «κύριοι» και, το σπουδαιότερο, ζωγράφοι.

---

¹ Justus Hofstede, Οι μεγάλοι ζωγράφοι από τον 17ο αιώνα στον 19ο.

² Σήμερα η Τεχνη, Σταύρος Τσιγκόγλου, εκδ. Καστανιώτης 2013

³ Christo and Jean Claude, Claes Oldenburg and Coosje van Bruggen

⁴ H. Gombrich -The Story of Art

⁵ Μουσικό και εικαστικό event

Χώρια (Μέρος Β')

Αχιλλέας Πιστώνης

Τα έργα του Αχιλλέα Πιστώνη έχουν τα βασικά χαρακτηριστικά της «ανθρωποκεντρικής ζωγραφικής.» Όμως, ο άνθρωπος σαν θέμα, δεν αρκεί για να αποδοθεί πλήρως ο όρος. Είναι απαραίτητη η αίσθηση ότι ακόμα και ο περιβάλλον χώρος αντανακλά την ψυχή, την καρδιά και το πνεύμα του εικονιζόμενου. Κι επειδή όλα αυτά απασχολούν τον Πιστώνη σε βάθος, λαμβάνω το θάρρος να τον χαρακτηρίσω σαν έναν από τους βασικούς νέους ανθρωποκεντρικούς εξπρεσιονιστές.

Ο Πιστώνης έχει το χάρισμα της παρατηρητικότητας και της εξατομίκευσης ως προς τα μοντέλα του που προέρχονται από την πραγματική ζωή. Ζωγραφίζει τα οικεία και συγγενικά του πρόσωπα, παρά την κριτική που τους ασκεί, με αγάπη, -σπάνια προσέγγιση από καλλιτέχνη- πάνω σ'ένα μαυρόασπρο κάνναβο, στους αρμούς του οποίου στηρίζεται η φαντασία. Στα χαρακτηριστικά παλνοκαιρίσια πλακάκια, μετατοπίζει, μετακινεί τους ανθρώπους σαν πιόνια σε σκάκι, χωρίς όμως να τα χειραγωγεί. Κινεί το ενδιαφέρον μας εξιστορώντας μια κρυμμένη ιστορία που πιθανά θα καταλήξει σε σύγκρουση. Αυτή η φαινομενικά ήρεμη ασπρόμαυρη επιφάνεια αποτελεί μια σιωπηλή αρένα δράσης. Είναι ένας ζωγραφικός αντιπερισπασμός.

Ο ίδιος αναφέρεται στο πένθος. Όχι σαν θρήνος για τη φθαρτότητα αλλά σαν μια οντότητα άυλη που διακατέχει τα έργα του. Τα πορτρέτα του δείχνουν με δύναμη τι σημαίνει να κατέχεις και να κατέχεσαι από ένα σώμα. Το αίσθημα αυτό τη μια είναι ερωτικό και την άλλη είναι του Σάμσα, του ήρωα στη «Μεταμόρφωση» του Κάφκα, που ξυπνάει έντομο. Τα εντασιακά σημεία στα έργα του προβάλλουν τμηματικά. Κάποια, πολλές φορές αθέατα ή αδιάφορα, εντείνουν τη σύνθεση και τελικά εργάζονται για την ολότητά της. Η ψυχοσύνθεση των εικονιζόμενων κορυφώνεται σχεδιαστικά και εκφορτίζεται με τα μεγάλα ασχολίαστα κενά των τελάρων. Με τη σύγκρουση να φωλιάζει στο βλέμμα της ξαδέρφης, (σελ.28), στο ράσο του παππά (σελ.26), στην τσαχπινιά της Μάνας (σελ.30), το παλιό τραπέζι που ακουμπάει η Ρούλα (σελ.19), και κυρίως η σιωπή που τους περιβάλλει, δημιουργεί ένα εξπρεσιονιστικό δεδομένο.

Ο αγαπημένος καλλιτέχνης του Πιστώνη είναι ο Edgar Degas που υπήρξε ο καλλιτέχνης του «τεταμένου». Ένα κοινότοπο και σχεδόν αδιάφορο θέμα για τον Degas αποκτούσε σημασία μέσα από τον υπερτονισμό ενός αδιόρατου σημείου που τελικά ενεργοποιούσε ολόκληρη τη σύνθεση. Του αρέσει και ο Νίκος Χουλιαράς που έβαλε στο ημερολόγιο της καθημερινότητας εκτός απ' τη γραφή, το υψηλό, το ακραίο, το μυστηριώδες.

Ο Πιστώνης δεν κάνει μικρών διαστάσεων έργα - δεν του πάνε- καταπιέζεται. «Το μέγεθος του έργου, όταν το βλέπεις στο διαδίκτυο δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Το έργο μπορεί να είναι μικρό ή μεγάλο στο facebook αλλά δεν μας αφορά. Μόνο επι τόπου, όταν στέκεσαι μπροστά του, το αντιμετωπίζεις σαν μικρό ή μεγάλο και έχεις άλλη προσέγγιση. Γίνεσαι συμμετοχος», λέει ο ίδιος.

Η στάση του αυτή τη διετία στο Κτίριο 1, ήταν ένα καθημερινό πήγαινε-έλα με πολλές κουβέντες και παρέα μεταξύ μας και με σταθερή παρουσία στο στούντιο, με έργα οργανωμένα, χωρίς εκπλήξεις και πειραματισμούς. Σίγουρος για τα θέματά του, ο Πιστώνης, ολοκλήρωσε ό,τι άρχισε, χωρίς αναδρομές και αναθεωρήσεις, εμμένοντας και επιμένοντας - σε μια κραυγαλέα εικαστικά εποχή- στον εσωτερικό κρυπτικό κώδικα της ολιγοχρωμίας.

Βασίλης Σελιμάς

Το πρωταρχικό γνώρισμα της ζωγραφικής του Βασίλη Σελιμά είναι ο τρόπος με τον οποίο χειρίζεται την έννοια του χρόνου, ειδικά στα πιο πρόσφατα έργα του. Η τεχνική αρτιότητα και η καθαρότητα της γραφής αποτελούν το μέσο για ευκρινέστερη μετάδοση του μηνύματος. Ο ιστορικός χρόνος ή ο φανταστικός χρόνος συμβάλλουν στο μοναδικό χαρακτήρα του έργου του. Αυτό όμως που εντυπωσιάζει τον θεατή είναι ο εξαιρετικός ρεαλισμός του που συχνά, με την ακραία του αληθοφάνεια, περνά τα όρια της ίδιας της φωτογραφικής πραγματικότητας, ειδικά στα πιο πρόσφατα έργα του.

Ο καλλιτέχνης ενδιαφέρεται να απεικονίσει την εσωτερική ψυχική κατάσταση των προσώπων του, αλλά για να το κατορθώσει δεν διστάζει να κάνει χρήση μιας εξαντλητικά λεπτομερούς αναπαράστασης του ανθρώπινου σώματος και προσώπου, ανατρέχοντας στην παράδοση της φλαμανδικής ζωγραφικής και στα πορτρέτα του Gerhard Richter, όπως στο έργο του Μπέτυ* του '77. Πλάι σε μικροσκοπικά έργα, σαν τη Μάνα του (σελ.40), ή το Πορτρέτο του Δ. (σελ.45), ολοκληρώνει πίνακες μεγάλων διαστάσεων, όπως Το ταξίδι του κυρίου Ι. (σελ.43), όλα προϊόντα μεγάλης αυτοσυγκέντρωσης. Θα τον χαρακτηρίζα πορτραίσιστα, όχι τόσο για τη «δειξή» στον χαρακτήρα ή την ανάδειξη προσωπικών χαρακτηριστικών αλλά για την έμφαση που δίνει στη συγκεκριμένη ανθρώπινη παρουσία που ζωγραφίζει. Σαν να πρόκειται για μια μοναδική, ειδική περίπτωση, κάθε φορά.

Έχει θέση η προσωπογραφία στις μέρες μας και μάλιστα μ' ένα τρόπο σχεδόν άκαμπο, με ξύλινα κορμιά, που με έντονο βλέμμα δείχνουν να απορούν, να περιμένουν; Μου δίνουν την εντύπωση ενός θυμού που είναι βαθύς και αζεπέραστος και που αποδίδεται ιδιότυπα μέσα σε τραίνα, θάλασσες, βάρκες, κυματοθραύστες, μέχρι να ξεσπάσει. Εδώ υπάρχει το οξύμωρο. Οι γυναίκες, οι άντρες, τα παιδιά, είναι όμορφα ακόμα κι αν έχουν άσχημα χαρακτηριστικά.

Ο Σελιμάς στη διετία του Κτίριου 1, που αποκαλεί τρυφερά «εκδρομή», οριοθετεί το δικό του μύθο προσφέροντάς μας την πιο ρεαλιστική εικόνα του εύθραυστου και ευαίσθητου. Στο έργο του δεν υπάρχει τίποτε το αμφίβολο και το διαφορούμενο. Ζωγραφίζει μορφές οικείες, στα όρια της εξιδανίκευσης. Στο διεθνή χώρο, ο όρος ομορφιά, την τελευταία δεκαετία τουλάχιστον, έχει αποκλειστεί από τη σύγχρονη τέχνη. Σύγχρονο θεωρείται ό,τι καταγράφει σκηνές μάχης, ή μια κακοήθη ατμόσφαιρα, αθλιότητες και καταστροφές· κι όμως αυτά τα πορτρέτα βρίσκουν τη θέση που τους αρμόζει στην εικαστική σκηνή. Ας μη ξεχνάμε πως ο ανθρωποκεντρικός χαρακτήρας στην ελληνική ζωγραφική φέρει και το βυζαντινό DNA.

Ο Σελιμάς λατρεύει τον Lucian Freud και τους Φλαμανδούς ζωγράφους, το προδιαγεγραμμένο, το ελεγχόμενο τυχαίο. Στα έργα του, όπως λέει ο ίδιος, «... η αφορμή είναι η ιστορία, ο άνθρωπος είναι το μέσο. Μετά γίνεται μια φόρμα, μια λεπτομέρεια. Καθώς μπαίνω στις λεπτομέρειες ξεχνάω τον άνθρωπο». Σ' αυτά τα μικρών διαστάσεων λάδια και τα μεγάλων διαστάσεων σχέδια, διακρίνεται μια μνημειακότητα, που οφείλεται στον πλούσιο συγκινησιακό κόσμο του καλλιτέχνη και στη σχέση του με το αμετάθετο.

Παγωμένα πρόσωπα, με την ίδια έκφραση για πάντα, επικεντρωμένα στο παρόν, ορίζουν τις δυνατότητες του δημιουργού μεταξύ της ιδέας και της τελειώσής της.

*Betty, λάδι σε καμβά, 30X40 εκ.

Αντώνης Τσακίρης

Η ζωγραφική του Αντώνη Τσακίρη ενώ αρχικά σου δίνει την εντύπωση μιας ελεύθερης, αδέσποτης ματιάς, στην πραγματικότητα διαθέτει το βλέμμα του καταγράφοντος, που έχοντας τη συνολική ματιά τού όλου, απομονώνει τα γεγονότα που του αποσπούν την προσοχή. Οι επιρροές του, από τον Picasso και τον Bacon έως τον Εδουάρδο Σακαγιάν, εμφανίζονται από τα πρώτα του βήματα και μέχρι την έκθεσή του το 2012-13*.

Στην έκθεση Κτίριο 1, ο ζωγράφος, διαμορφώνεται σ' ένα μετα-ποπ καλλιτέχνη, κάτι που δεν συναντάμε συχνά στο ελληνικό τοπίο - στη γενιά του 1990-2000 τουλάχιστον - χρησιμοποιώντας διαστάσεις, χρώμα και θέματα για να αντιδράσει σε ό,τι συμβατικό έχει επιβληθεί. Ξέρουμε πως η ζωγραφική του '60 είναι η εποχή της πρωτοπορίας έτσι ή αλλιώς, αλλά το βασικό στοιχείο της γενιάς μετα-ποπ, ή νέο-ποπ, είναι η αντίθεση με το κυρίαρχο ρεύμα της τέχνης. Ο David Hockney, ο R.B.Kittaj, με προσωπικές, αυθεντικές απόψεις για την ανθρωποκεντρική ζωγραφική μετασχηματίζουν τους παριστάμενους σε personae. Αυτό συμβαίνει και στη ζωγραφική του Τσακίρη. Κοιτάνε κατάματα, δεν χαμηλώνουν το βλέμμα, δεν κρύβονται. Τελέρα και πενάκια δείχνουν ένα καλλιτέχνη που ψάχνει διαρκώς τον εσωτερικό κόσμο των μοντέλων του, αφοσιώνεται στην αναζήτηση της ιδιοσυγκρασίας, την ομοιότητα και το ψυχολογικό εύρος του χαρακτήρα των προσώπων που ζωγραφίζει και που συνήθως γνωρίζει. Ενώ μπορεί κανείς να διαγνώσει την οικειότητα και την τρυφερότητα προς τα πρόσωπα, δεν κολακεύει και δεν ωραιοποιεί· χαρακτηριστικό της αντιμετώπισής τους σε βάθος.

Η εμμονή του Τσακίρη να βρει την περιπλοκότητα της ψυχής φίλων και γνωστών του, φαίνεται στην περιγραφή του περιβάλλοντος χώρου. Τα μοντέλα είναι πρόσωπα του εκάστοτε στενού περιβάλλοντός του, όπως οι ζωγράφοι συγκάτοικοί του. Ψάχνει κάθε φορά το «κατάλληλο» σκηνικό, απορρίπτει την ανιαρή εκφραστική ευστοχία και αναλίσκεται στην σουρεαλιστική απεικόνιση των συμβάντων μ' ένα κραυγαλέο τρόπο. Μπορεί όμως ένας πίνακας, όσο εκρηκτικός κι αν είναι, κι όση ανατρεπτική ορμή διαθέτει, να συντρίψει, έστω και στιγμιαία, τη στωικότητα του μη μυημένου στην τέχνη ανθρώπου; Μπορεί το «ωμό» (bold) που αναδύεται γενικότερα στη δουλειά του Τσακίρη μέσα από παράξενες συνευρέσεις και φαντασιωσικές καταδύσεις, να αντιπαρατεθεί με την έννοια του γυμνού όπως έχει «περάσει» στο ζωγραφικό μας υποσυνείδητο;

Ο Τσακίρης, ζωγράφος και διανοούμενος, με βαθιές ρίζες στο σουρεαλισμό, καταφέρνει να μας εισάγει σε αλλόκοτες καταστάσεις. Σχέδια με μελάνι που θυμίζουν χαρακτηριστικά Σαλβατόρ Νταλί και Ιερώνυμου Μποστ στα όρια του κόμικ. Τελέρα όπου η κατάδυση στη θάλασσα, ο εγκλωβισμός σε ζουρλομανδύες χιλιομέτρων, φιλμς που κατεβαίνουν σαν μαύρη βροχή, σχηματίζουν ένα «ψυχολογικό θέατρο» με σκηνοθέτη τον ίδιο. Ο υπερμεγέθης «συλλέκτης» (σελ.54), ο «Αλέξανδρος» σε μια μακρινή πόλη (σελ.57) -σαρκαστικό ίχνος πολιτισμού. Η Μητέρα, ως «γυναίκα αράχνη» (σελ.53), με ένα έμβρυο να κυοφορείται σε τηλεόραση. Όλα μιλούν τη δική τους γλώσσα και απαλλάσσουν από κάθε πιθανό αισθητικό δισταγμό τον καλλιτέχνη. Είναι ένας προκλητικός υπερχρωματικός ρεαλισμός που προσαρμόζει την προσωπογραφία στους καιρούς που αλλάζουν, δίνει διαστάσεις αφίσας και «εκθέτει» τους εικονιζόμενους, αφού τους δίνει μια δημοσίου (public) τύπου χαρακτήρα.

Ο Τσακίρης είναι ένας θαρραλέος ζωγράφος που «η αποκοτιά του» κάποιες φορές μας τρομάζει, καθώς απορρίπτει ή κοροϊδεύει το ωραίο. Η βία που διακρίνει τη γραφή του και όχι τα έργα του, είναι λειτουργική. Θέλει να δούμε την ενέργεια, την ίδια τη ζωή.

*Γκαλερί Θανάση Φρουσίρα, «Δραπέτες»,
Νοέμβριος 2012

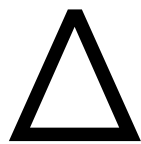

Πόσο ζηλεύουμε τους ζωγράφους όλοι εμείς που παλεύουμε με τις λέξεις!

Αύγουστος Κορτώ

εν χρειάζονται καν ολόκληρη εικόνα – με μια τους πινελιά, μ' ένα άγγιγμα του χρωστήρα στον καμβά, (στη γυαλάδα ενός βλέμματος ή στο φτερούγισμα ενός πουλιού) μπορούν να χωρέσουν ομορφιά και συγκίνηση που δεν χωρά μήτε σε χίλιες σελίδες. Και ιδίως όταν πρόκειται για καλλιτέχνες με τη λεπταισθησία και το ουρανόπεμπο χάρισμα των Αχιλλέα Πιστώνη, Βασίλη Σελιμά και Αντώνη Τσακίρη, είναι απερίγραπτη τιμή και χαρά για έναν συγγραφέα να προλογίζει, μ' όσα φτωχά μέσα διαθέτει, το σμίξιμο αυτό του έργου τους.

Πιάνοντας πρώτα τον Βασίλη Σελιμά, συλλογίζομαι τις δεκάδες των μυθιστοριογράφων και ψυχαναλυτών που θα λαχταρούσαν να ρίξουν έστω κι έναν απ' τους πίνακές τους στο ντιβάνι (ή το κρεβάτι) όπου εκτυλίσσεται η ανάλυση των χαρακτήρων τους. Εικόνες όχι απλώς ονειρικές μα που μοιάζουν να αρδεύονται απ' τις πλέον μύχιες κόχες του ασυνείδητου, σύμβολα άλλοτε ερωτικά κι άλλοτε μακάβρια (ή συχνά και τα δύο), memento mori και μικρές προσωπικές μυθολογίες με αντικείμενα-φυλαχτά και ήρωές τους ναυαγούς, ονειρευτές, ζώντες και τεθνεώτες. Μα οι παραμυθικές αφηγήσεις του Σελιμά σε τίποτα δεν επισκιάζουν την αμιγή και συνταρακτική ωραιότητα των επιφανειών (κάποιες φορές τόσο μικροσκοπικών όσο ένα παιγνιώδες σκίτσο σ' έναν τοίχο) όπου αφήνει να κυθεί γενναία το υπερχειλίσμα της σαλεμένης, οιστρήλατης μούσας του. Ώρες μπορείς να περάσεις κοιτώντας τα παγωμένα πρόσωπα και τις νεκρικές κλίνες των ανθρώπων του, κι άλλες τόσες και περισσότερες να ηδονιστείς αναπολώντας το πρώτο τους εντύπωμα.

Ο Αντώνης Τσακίρης απ' την άλλη λειτουργεί την τέχνη του σ' ένα σύμπαν συγχρόνως καλλιδοσκοπικό και κινηματογραφικό, όπου ο μίτος της αφήγησης και οι ζωές των ηρώων του άλλοτε σε κοιτούν μέσα απ' το φιωμένο τους αδιέξοδο, κι άλλοτε, κατακερματισμένοι από την ίδια υπαρξιακή αγωνία που τους φέρνει στον κόσμο, παρελαύνουν απλώς ερήμην σου σαν εικονοποίηση ενός παραληρήματος που φέρνει στον νου τον Ρεμπώ, ώριμο έφηβο και νουνεχή τρελό.

Ο Τσακίρης δεν φοβάται ούτε τα έντονα χρώματα, ούτε την ωμότητα της μέθεξης, περιπλανώμενος στις ασφυκτικές του διαδρομές με τον ίδιο τρόπο και το ίδιο θάρρος που ένας σκηνοθέτης ή ένας μοναχικός διαβάτης του γκρεμισμένου μας κόσμου ξέρει πως παρακολουθεί και παρακολουθείται, πως πνίγεται απ' το πλήθος ή είναι ζωσμένος από αστικά πελάγη μοναξιάς. Οι στιγμές που αποτυπώνει στους καμβάδες του είναι αιώνιες.

Όσο για τον Αχιλλέα Πιστώνη, πρόκειται για ένα φαινόμενο τόσο σπάνιο που θα άξιζε να μελετηθεί κατ' αυτόν τον τρόπο: σε πείσμα του σεφερικού αξιώματος, θα μπορούσε κανείς να τον κλείσει σ' ένα περιβάλλον μικροσκοπικό κι αποστειρωμένο, σ' ένα κελλί ή ένα μαλακό δωμάτιο, και μπρος στα έκπληκτα μάτια του θα έβλεπε τον μοναδικό τούτο ζωγράφο να ξυπνά αριστουργήματα απ' τον λευκό τους ύπνο με την ίδια μαεστρία που ο Henri Cartier-Bresson έκανε να αναδύονται οι μορφές απ' το άσπιλο φωτογραφικό χαρτί. Διότι σ' αντίθεση με τ' άλλα παιδιά, που πείστηκαν νωρίς πως ήταν ψέμα αυτό που οι δάσκαλοι του έλεγαν – πως το λευκό περιέχει όλο το φάσμα των ορατών στον άνθρωπο χρωμάτων – ο Πιστώνης επέλεξε να κάνει την επισημονική αυτή διαπίστωση πράξη, εκμαιεύοντας από το υπόλευκο και το τεφρό, απ' το υλικό του γύψου και του μνήματος, μιαν αχανή φαντασμαγορία χρωμάτων κι αισθήσεων, πρόσωπα τόσο μα τόσο ζωντανά που μπροστά τους ο ίδιος ο θάνατος ακινητεί και βγάζει το καπέλο, και τα πλάσματα της ψυχής του (παιδιά και μάνες, πουλιά και ιερούργοί πλάι στις ζοφερές χοάνες του εαυτού τους) καταλήγουν απείρως πιο στέρεα και υπαρκτά απ' τον παρατηρητή που έκθαμβος στέκει μπροστά στο έργο του. Γεννηθήτω σκότος, μοιάζει να λέει φορές-φορές, ατρόμητος, και μέσα από τη λήθη του άδειου τελάρου ξεπροβάλλει ένα ολόκληρο σύμπαν ομορφιάς.

Μελετήστε προσεκτικά το έργο των τριών αυτών σπουδαίων ζωγράφων. Τους πίνακες – κι όσους ακόμα θα μας έχουν χαρίσει ως τότε – θα μελετάμε σε είκοσι και σε πενήντα χρόνια, όταν πλέον θα διδάσκονται σε σχολές και θα εκτίθενται σε μουσεία ανά την υφήλιο, νιώθοντας όπως και τώρα το ίδιο πρωτόγνωρο δέος, και την ίδια έκσταση.

*Αύγουστος Κορτώ
Συγγραφέας*

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΠΙΣΤΩΝΗΣ

Στην ενότητα των έργων που δούλεψα τα τελευταία δύο χρόνια στο εργαστήριο, για την έκθεση Κτίριο 1 στην Πινακοθήκη Βογιατζόγλου, συνειδητοποίησα πως το κοινό στοιχείο των πρώτων έργων που βγήκαν, -εκτός φυσικά από το ανθρωποκεντρικό τους ύφος που έτσι κι αλλιώς χαρακτηρίζει την δουλειά μου,- είναι το πένθος, αλλά όχι το πένθος ως κατάσταση. Περισσότερο το πένθος ως ύπαρξη.

Χωρίς να έχω την διάθεση να γίνω επικριτικός σε έθιμα και παραδόσεις αλλά παρατηρώντας το πένθος και μέσα μου και ως θεατής, ένιωσα ο ίδιος την απώλεια.

Εικαστικά είχε πολύ ενδιαφέρον γιατί συνειδητοποίησα ότι δεν είχε να κάνει καθαρά με την θλίψη που προφανώς νιώθουμε οι άνθρωποι απέναντι στον θάνατο, αλλά αντιμετωπίζουμε τελικά το πένθος σαν μία ξεχωριστή ύπαρξη με την οποία προσπαθούμε να συμφιλιωθούμε και να την συνηθίσουμε.

www.pistonis.com

Μεταμόρφωση, 2013, λάδι σε καμβά, 200 x 220 εκ.
Συλλογή Πινακοθήκης Γ. Βογιατζόγλου

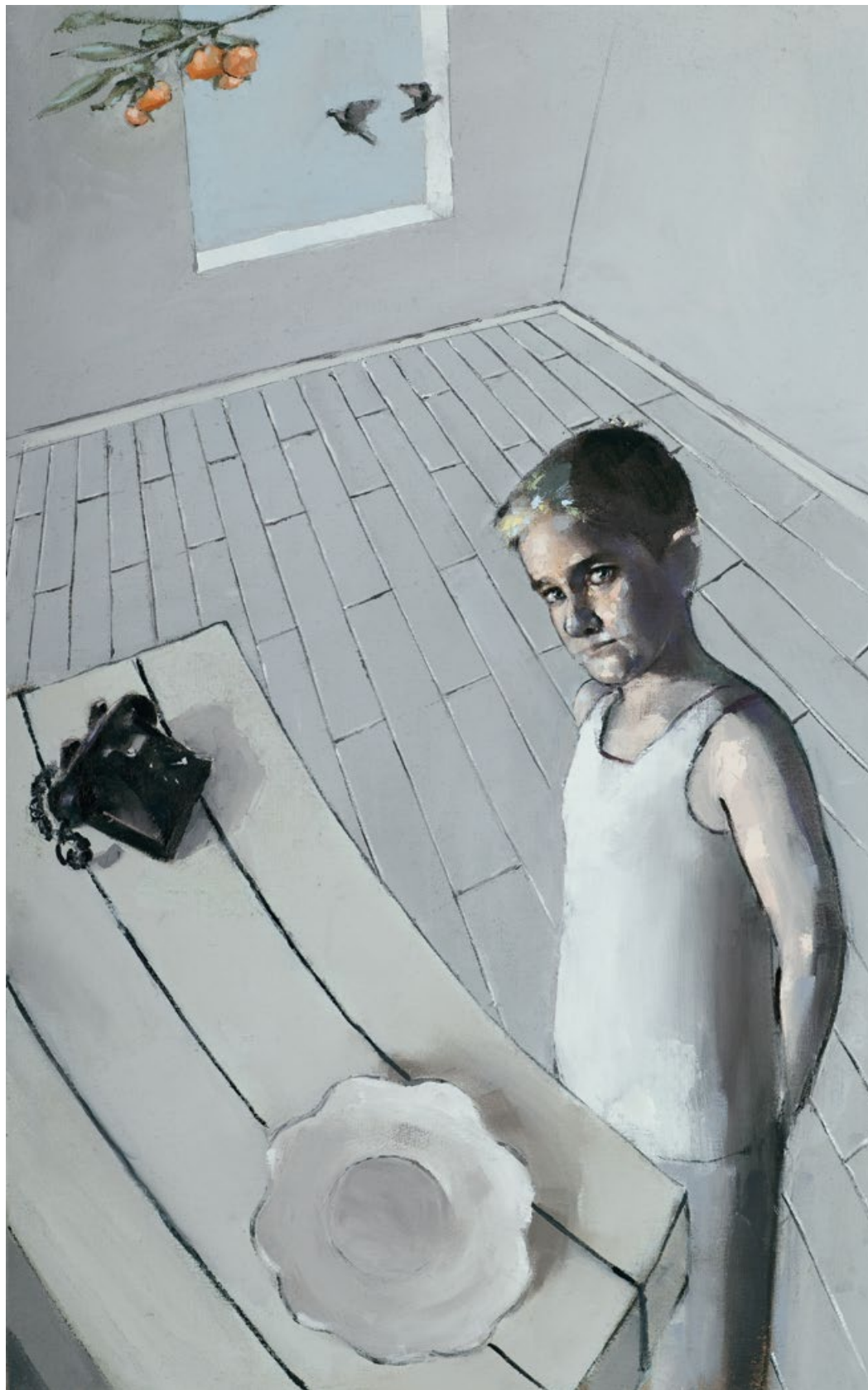

Σνηθισμένη στην απουσία, 2014, λάδι σε καμβά, 150 x 150 εκ.
Συλλογή Πινακοθήκης Γ. Βογιατζόγλου

Στεναχώρια, 2014
λάδι σε καμβά, 80 x 180 εκ.

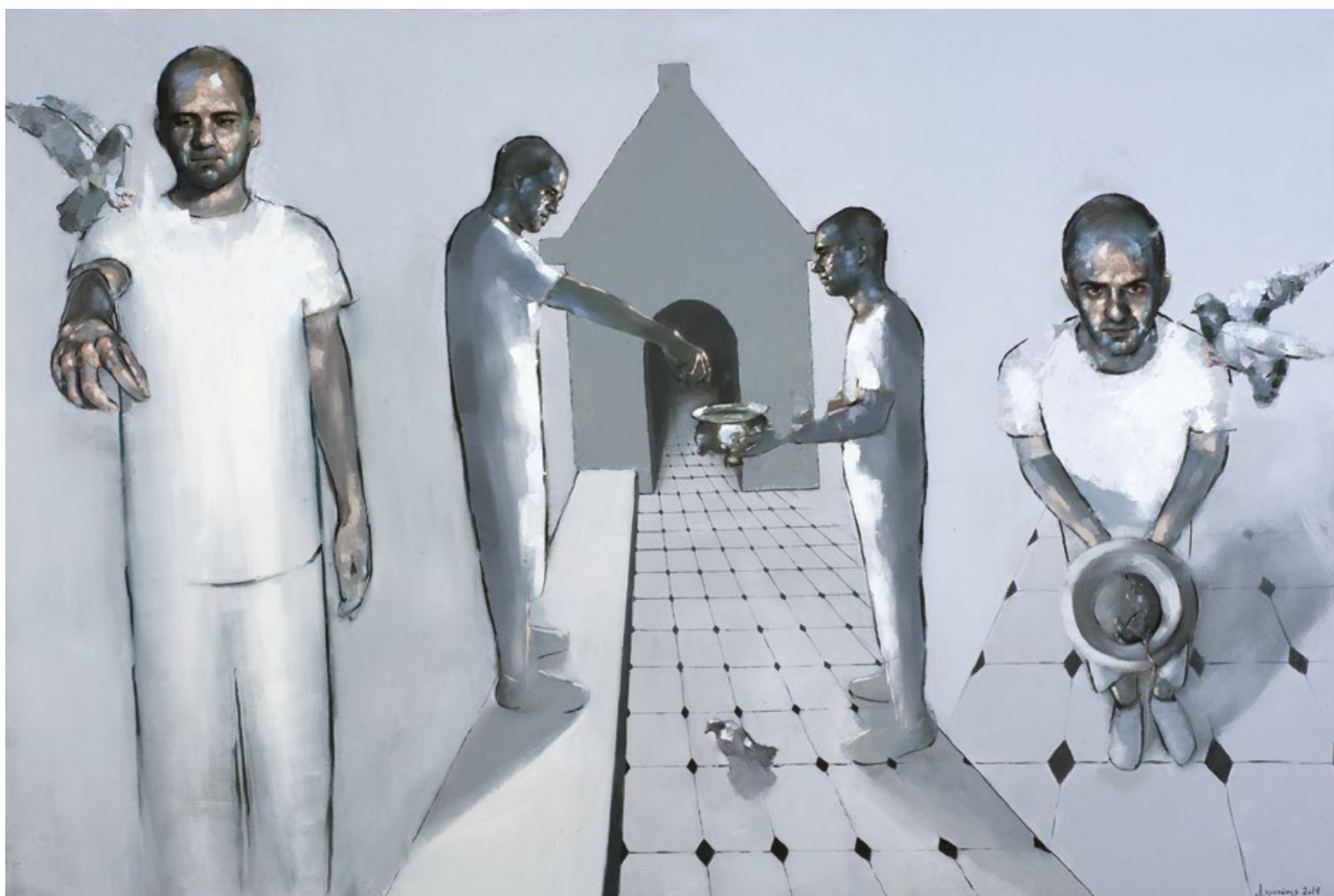

Άγγελος, 2014
λάδι σε λινό
80 x 50 εκ.
Συλλογή Αντώνη &
Άζιας Χατζηγιάννου.

Το κέρασμα, 2013, λάδι σε καμβά
120 x 180 εκ.
Συλλογή Νίκη & Έκτωρ Παπαδάκης

Οδηγός - Ασφάλεια, 2014, λάδι σε καμβά 160 x 120 εκ.

Η προετοιμασία, 2014, κάρβουνο και μολύβια σε καμβά, 150 x 150 εκ.
Συλλογή Πινακοθήκη Γ. Βογιατζόγλου

Ο μίμος, 2014, λάδι σε λινό, 120 x 80 εκ.
Σελίδα 23

Αντίδωρο, 2014, λάδι σε λινό, 200 x 220 εκ.

Υπομονή, 2014
κάρβουνο και μολύβια σε καμβά
150 x 150 εκ.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΕΛΙΜΑΣ

Τα έργα των τελευταίων δύο ετών αποτελούν μια καταγραφή της δικής μου πραγματικότητας και των επιμέρους στιγμών που με ενδιέφεραν να εικονογραφήσω.

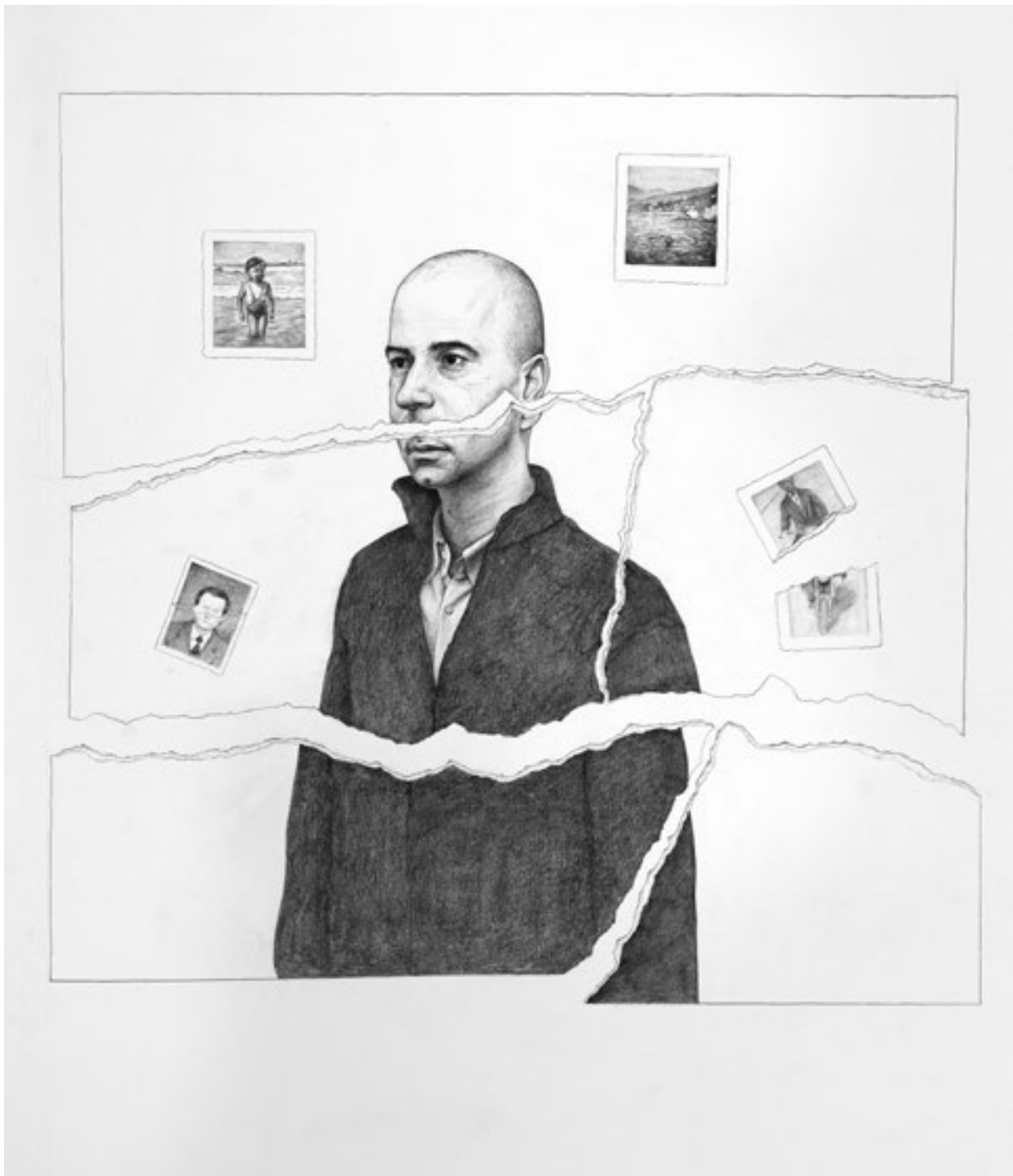
Η ανθρώπινη φιγούρα παραμένει το μέσο για να ειπωθούν εκείνα που θέλω να επικοινωνήσω με τον θεατή. Ανασύροντας λοιπόν μνήμες αλλά και βιώνοντας καθημερινά τη διαδρομή από το σπίτι στο εργαστήριο, δημιούργησα 15 περίπου έργα. Στην πλειοψηφία τους υπάρχει έντονο το υγρό στοιχείο, ίσως ως θάλασσα ή λίμνη. Νομίζω η λίμνη είναι πιο κοντά, βιωματικά, αφού ο τόπος που μεγάλωσα βρισκόταν παραλίμνια.

Άλλοτε λοιπόν, ετοιμάζεται να παρασύρει τους πρωταγωνιστές, γεμάτη απομεινάρια κάποιας σύγκρουσης κι άλλοτε με τους εναπομείναντες κυματοθραύστες ως σημάδια συγκρούσεων ή αποφόρτισης, το υγρό στοιχείο είναι εκείνο που μορφοποιεί και δίνει σχήμα στο έργο.

Οι άνθρωποι δεν κοιτάζονται, δεν συνομιλούν, στην ουσία είναι μικρά ψυχογραφήματα κάποιες φορές οικείων μου προσώπων και κάποιες άλλες άγνωστων σε μένα ανθρώπων που τους οικειοποιούμαι για να πω μια ιστορία.

www.selimas.com

Συνθέτοντας το πορτραίτο του αδερφού μου, 2014
μολύβι σε χαρτί, 72 x 63,5 εκ.

Σελ. 35
Ο Κόσμος της, 2014
ακρυλικά σε καμβά, 30 x 25 εκ.
Συλλογή Νίκη & Έκτωρ Παπαδάκης

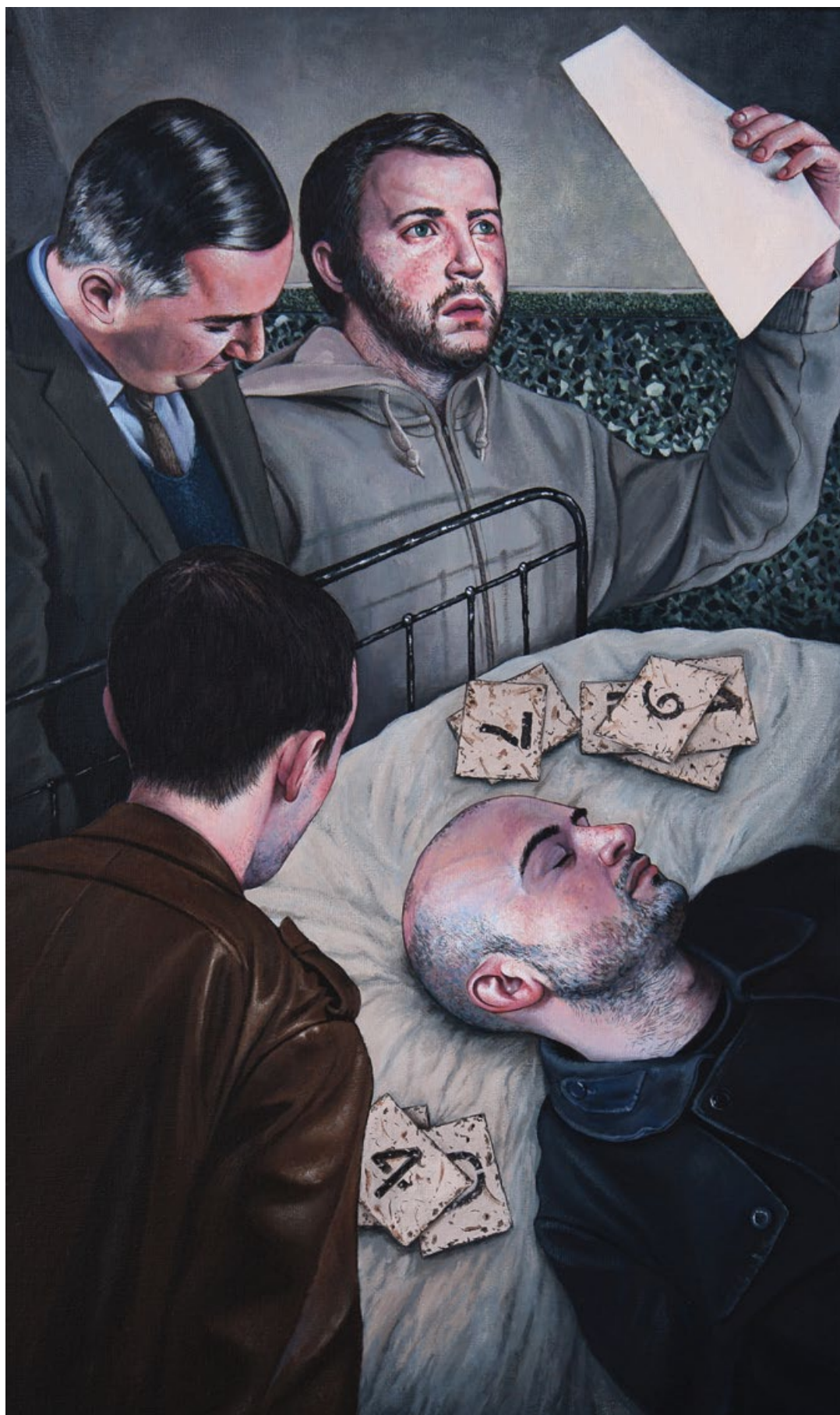

Τρεις λύσεις (M³), 2014
μολύβι σε χαρτί, 90 x 112 εκ.

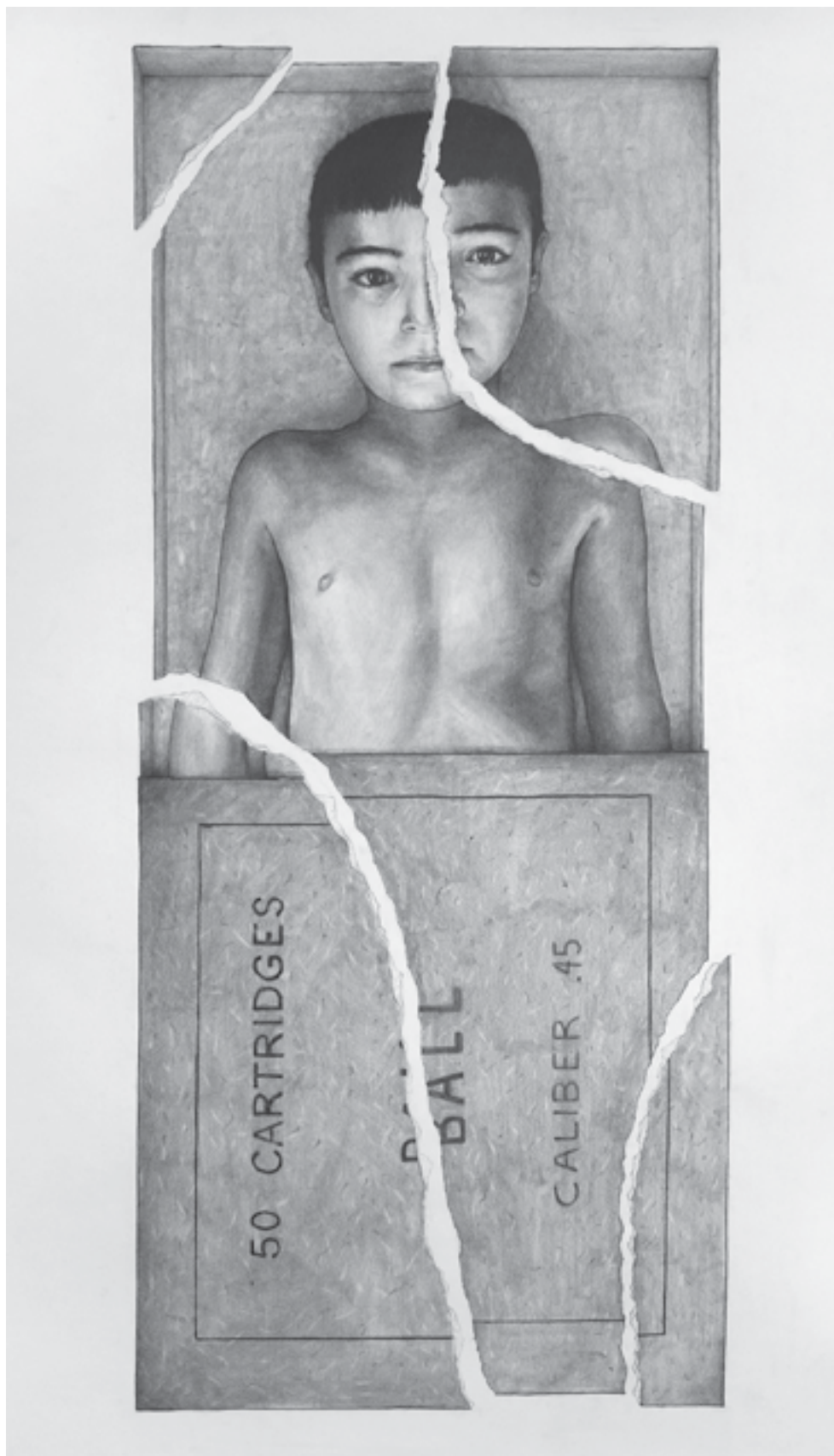

Υποκριτές, 2014
ακρυλικά σε καμβά
50 x 30 εκ.
Συλλογή Χ. Χριστοφή

Ποτέ δεν μιλούσαν, 2014
ακρυλικά σε καμβά, 80 x 80 εκ.

Δίχως εσένα, 2013
μολύβι σε χαρτί
100 x 60
Συλλογή Π. Καρούζου

Η μάνα μου
(η μητέρα των παθών), 2014
ακρυλικά σε καμβά
20 x 20 εκ.
Συλλογή Νίκη & Έκτωρ
Παπαδάκης

Πορτραίτο αναμονής, 2014
ακρυλικά σε καμβά 20 x 20 εκ.

Σελ. 41
Πορτραίτο του Δ.Μ., 2014
ακρυλικά σε καμβά
100 x 80 εκ.
Συλλογή Πινακοθήκης
Γ. Βογιατζόγλου

Σχετικά με μία ανάμνηση, 2014
μολύβι σε χαρτί, 52 x 37 εκ.

Το ταξίδι του κυρίου Ι. μετά την βροχή, 2014
ακρυλικά σε καμβά, 150 x 150 cm
Συλλογή Πινακοθήκης Γ. Βογιατζόγλου

Ονειροπόλος, 2013
ακρυλικά σε καμβά, 70 x 60 εκ.
Συλλογή Πινακοθήκης Γ. Βογιατζόγλου

Η μετάβαση, 2013
ακρυλικά σε καμβά, 30 x 25 εκ.
Ιδιωτική Συλλογή

Πορτραίτο του Δ., 2013
ακρυλικά σε καμβά, 30 x 25 εκ.
Συλλογή Πινακοθήκης Γ. Βογιατζόγλου

Προσωπική Αλήθεια, 2014
ακρυλικά σε χαρτί, 50 x 32 εκ.

Σελ. 47
Με αφορμή ένα όνειρο, 2014
ακρυλικά σε καμβά, 150 x 150 εκ.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ

Το Κτίριο 1 με ώθησε σε μια επόμενη εκδοχή της απόδρασης, ως σύμβολο γενναιότητας. Λιγότερος συνωστισμός. Σε πολλά από τα έργα που έγιναν αυτή την περίοδο στο εργαστήριο, διαπιστώνω -εκ των υστέρων- μια διάθεση συμφιλίωσης με τις σκοτεινές καταβολές των αντιπρώων της ζωγραφικής μου.

Τα παράλογα, μακριά μανίκια που ταυτίζονται συνήθως με τις περιπτώσεις των ψυχικά ασθενών στα άσυλα, έχουν διτό ρόλο. Είναι ένα είδος υπογράμμισης, ακριβώς όπως στη γραμματική, εκείνων που ζουν στη ζωή μου όπως κι εγώ στη δική τους. Άλλοτε, θραύσματα μνήμης. Κάποιοι είναι απλώς παράφρονες.

www.antonistsakiris.gr

Χωρίς τίτλο, 2014
πενάκι σε χαρτί
32 x 24 εκ.
Συλλογή Πινακοθήκης
Γ. Βογιατζόγλου

Διαμέρισμα 43B, 2013
πενάκι σε χαρτί, 32 x 24 εκ.
Συλλογή Πινακοθήκης
Γ. Βογιατζόγλου

Ο Αλέξανδρος στον κήπο, 2013
λάδι σε καμβά, 150 x 150εκ.
Συλλογή Πινακοθήκης Γ. Βογιατζόγλου

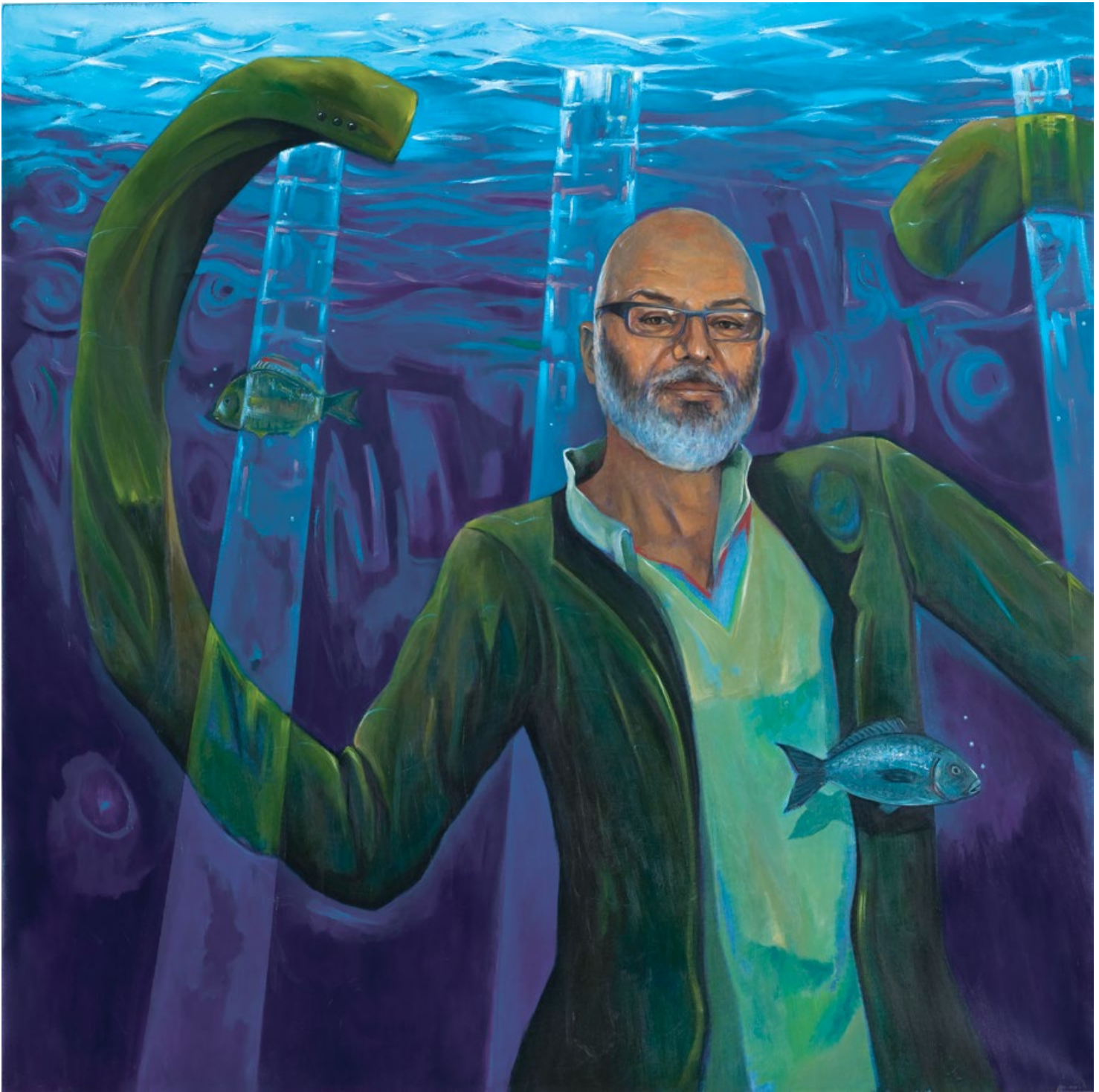
Arcades, 2014
λάδι σε καμβά
80 x 50 εκ.

Μητρότητα, 2013
λάδι σε καμβά, 200 x 220 εκ.
Συλλογή Πίνακοθήκης Γ. Βογιατζόγλου

Πορτρέτο του Γιώργου Βογιατζόγλου, 2014
λάδι σε καμβά, 150 x 150 εκ.
Συλλογή Πινακοθήκης Γ. Βογιατζόγλου

Πορτρέτο του Βασίλη Σελιμά, 2014
λάδι σε καμβά, 60 x 50 εκ.

Πορτρέτο του Αχιλλέα Πιστώνη, 2014
λάδι σε καμβά, 60 x 40 εκ.

Basement Love, 2013
πενάκι σε χαρτί
32 x 24 εκ.

Διαμέρισμα 43A, 2013
πενάκι σε χαρτί
32 x 24 εκ.

Σελ. 55
Υποβρύχια
αυτοπροσωπογραφία
2014
λάδι σε καμβά
80 x 60 εκ.

A. Tsoumpas

Καλεσμένοι και φύλλα που πέφτουν, 2014
πενάκι σε χαρτί, 70 x 100 εκ.
Συλλογή Πινακοθήκης Βογιατζόγλου

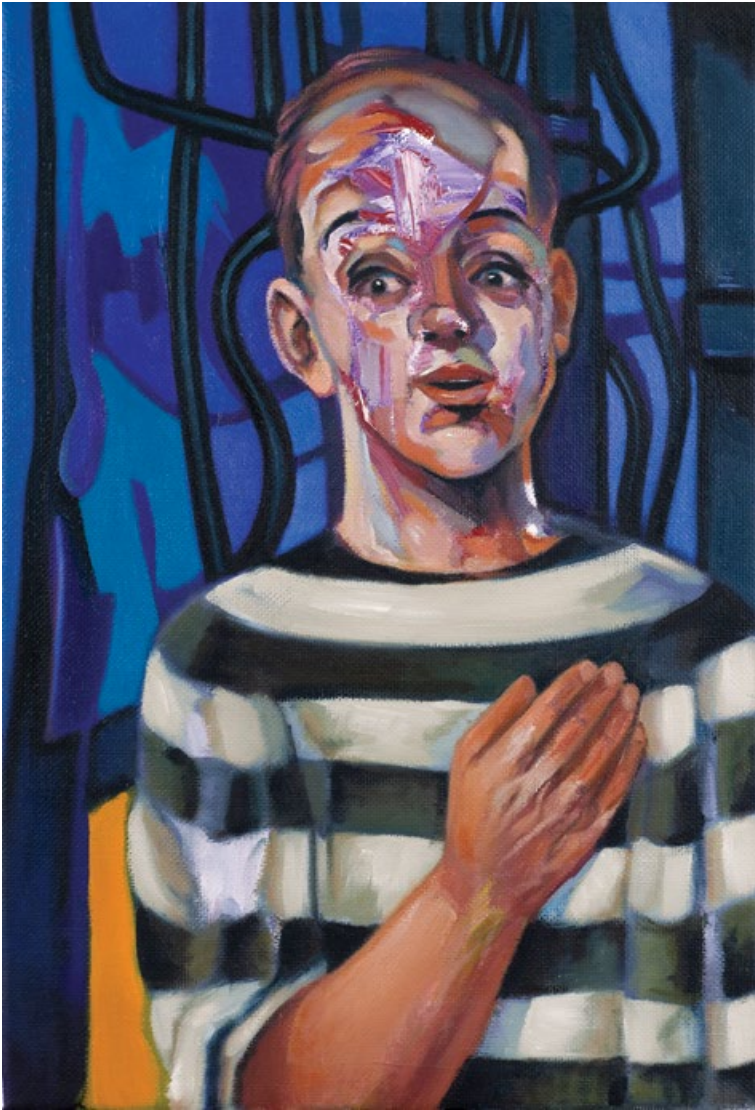
Νάρθηκας (*ferula communis*)
2013
λάδι σε καμβά, 60 x 40 εκ.

Σελ. 63
Ο λαχνός, 2014
λάδι σε καμβά, 80 x 60 εκ.

Μικρός δραπέτης, 2013
λάδι σε καμβά, 32,5 x 22,5 εκ.

Δραπέτης με πίπα, 2013
λάδι σε καμβά, 80 x 50 εκ.
Συλλογή Αντώνη & Αζίας Χατζηγιάννου

Προσευχή, 2014
λάδι σε καμβά, 100 x 100εκ.

Νυχτερινή Βόλτα, 2014
λάδι σε καμβά, 50 x 40 εκ.

Σελ. 65
Communication Lost, 2014
λάδι σε καμβά
44,5 x 34,5 εκ.

Ο κατάλογος «Κτίριο 1» εκδόθηκε με την ευκαιρία της ομώνυμης έκθεσης στην Πινακοθήκη Γ. Βογιατζόγλου στη Νέα Ιωνία τον Φεβρουάριο του 2015 σε 1000 αντίτυπα.

ΕΚΘΕΣΗ

Επιμέλεια: Ελένη Κυπραίου - Γιώργος Βογιατζόγλου

Συντονισμός: Γιώργος Βογιατζόγλου

Διάρκεια: 5 Φεβρουαρίου – 4 Απριλίου 2015

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Επιμέλεια Έκδοσης: Πινακοθήκη Γ. Βογιατζόγλου

Καλλιτεχνικός Σχεδιασμός: Γιάννης Σπανούδης, Μπάμπης Μελικίδης (*Pica.gr*)

Φωτογράφιση: Γιάννης & Οδυσσέας Βαχαρίδης, Χριστόφορος Δουλγέρης

Φωτογράφιση Χώρου: Κωνσταντίνος Φιοράκης, Βασίλης Σελιμάς

Εκτύπωση: Ηλιότυπο

Θερμές ευχαριστίες στην Ιωάννα Μωραΐτη

Με την υποστήριξη VOGIATZOGLOU ARCHITECTS & ENGINEERS

www.vvae.gr

Χορηγοί Επικοινωνίας

Πινακοθήκη Γιώργου Ν. Βογιατζόγλου
 Ελ. Βενιζέλου 63, Νέα Ιωνία, 14231 Αττική
 Τ. + 30 210 27 10 472
 Ε. info@vogiatzogloucollection.gr
 W. <http://www.vogiatzogloucollection.gr>

Facebook: Πινακοθήκη Γιώργου Ν. Βογιατζόγλου
 Twitter: @Vogiatzoglou_Co
 YouTube: Pinakothiki Vogiatzoglou
 Tumblr: VOGIATZOGLOU-ART-SPACE
 LinkedIn: VOGIATZOGLOU ART SPACE

